

ŠESTÁK

*Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřiních
číslo 58, vydáno pro vnitřní potřebu - 1.dubna 2005, nákladem 60 výtisků*

Je to bomba - ŠESTKA má zaregistrováno 60 členů!!! Pro rok 2005 jsme nejpočetnějším oddílem na vsetínském středisku. Zcela jistě patříme mezi nejpočetnější skautské oddíly v celé ČR. Dokonce některá střediska (středisko musí mít min.3 oddíly) mají méně členů než náš oddíl.

Do oddílu jsme zakoupili 15kg lanových odřezků z Lanexu. Jsou tam fakt pěkné kousky, jak na lasování, tak i na vázání staveb na táboře.

Jestli chlapci z družin nevyměknou, tak bude na táboře postavený prak, který údajně dostřelí až 90m! (Informace je ze Skautingu, tak to musí být pravda.)

Na Svojsíkův závod se připravují 3 družiny. Držíme jim palce ať nás reprezentují jak se sluší a patří.

Tento měsíc byl ve znamení střediskových kurzů: Čekatelky, Rádcovák 1, Rádcovák 2, Zdravotník a Filmový kurz. Všech se účastnili zástupci našeho oddílu. Chválím a děkuji. Jen tak dál.

Papučáři ze Vsetínského střediska adoptovali africkou dívku Lidii (6 let). Doufám, že ani náš oddíl nezůstane stranou a připojí se ke sbírce.

Namátkovým nahlédnutím na hodnocení skautských webů (tedy internetových stránek středisek nebo oddílů) dne 17.3.2005 bylo zjištěno, že střediskové stránky s fantastickou adresou (www.skauti.cz) a Fidovým desingem

Na ŠESTÁKU č.58 se podíleli: Dazul, Piškot, Janina, Romitů, Michálek, Delfínek, Máta, Zub, Romitů, Radek, Anita, Chytrý, Kikina, Fanta, Sněhula, Kikina, LACHIM spol.s r.o. Uzávěrka dalšího čísla ŠESTÁKU je v sobotu 27.4.2005.

Narozeniny v dubnu
1.4.1998 - Raška, 7.4. 1996
-Kája, 11.4. 1984 - Kikina

se drží na 2.místě se známkou 1,58. Na 4.-5.místě se drží stránky TROJKY se svojí jedinečnou adresou (www.trojka.cz) a známkou 1,69. Na 24.místě se známkou 2,01 se drží stránky naší ŠESTKY (s méně zapamatelnou adresou sestka.skauti.cz). Celkově je v tuto chvíli hodnoceno 71 webů (nejhorší známka je 3,27). Umístění ŠESTKAŘSKÝCH stránek na hraně první třetiny není pro nás oslňující, ale dá se obecně statisticky vjádřit jako „nadprůměrné“. :)

Na radě padl návrh, že na tábor se pojede buď na celých 14 dní nebo vůbec. Tím je myšleno, že děcka které jezdí jen na půlku si budou muset rozmyslet jak a jestli vůbec na tábor pojedou.

Proběhla první rada o Parawesterniádě, rozdaly se úkoly a probral se program. Bude zase zajímavý jako vždy.

Ve čtvrtek 17.března 2005 se na druhý pokus podařilo v Olomouci podepsat smlouvu o financování DBCB (Březiny).

Píše 23.3.2005 ZET: „Zprávy o oddílu jsou zajímavé. Držte se! Můžete znamenat hodně jako vzor - nebo chcete-li užít jiné slovo - jako model pro skauty v jiných menších městech a obcích. Myslím, že je třeba, abyste o tom, jak žijete a co děláte, NAPSALI.“

Schůzky na výrobu zbraní na Excalibur budou: 15. a 22. dubna 2005. Schůzky na kontrolu zbraní budou: 29. dubna a 6. května (v klubovně 3.ch v Rokytnici „T-centru“) ZBRANĚ SE NESCHVALUJÍ NA LUKOVĚ!!! NIKDO Z POŘADATELŮ VÁM ZBRAŇ NA LUKOVĚ NESCHVÁLÍ!!! Pro další info pište do vzkazovníku na Trojkařských stránkách (www.trojka.cz) do sekce „Dřevárny a Larp“

Je nás víc než loni ...

(Dazul) „Je nás víc než vloni, obyčejnejch pěšáků chodíme hledat víru svou - v dlažbě ukrytou, jsme děti ulice ...“ Takhle začíná český text písničky Johna E. Prinea (HELLO IN THERE), kterou v USA proslavil Kriss Kristoferson a u nás v Československu v osmdesátých letech Pavel Žalman Lohonka a Wabi Daněk. Jak říká můj kamarád Josė - je to „kultovní“ píseň. A přesně tahle píseň mne napadla, když jsem hledal titulek pro tuhle krátkou šestkařskou úvahu.

Jak už bylo napsáno, ke konci března 2005 náš oddíl ŠESTKA registroval 60 členů.

V loňském roce byl nejpočetnějším skautským oddílem v ČR oddíl z brněnského střediska 622.01, který registroval 79 (!!!) členů. Rovných 60 členů registrovaly loni 3 oddíly, mezi nimi i Trojka z našeho vsetínského střediska. Tyto oddíly obsadily pomyslné 11.-13.místo.

Vzhledem k tomu, že bylo loni registrováno 2406 oddílů (letos lze očekávat menší úbytek), a průměrný počet členů v jednom oddíle byl 14 (!!!), nestojí si naše ŠESTKA zas tak špatně. Nebál bych se použít neskromného českého výrazu, že si stojíme „celkem dobře“.

Zatímco loni měla ŠESTKA 44 členů a věkový průměr 16,77 (z normálních oddílů jsme byli druhým nejstarším oddílem), letos jsme „klesli“ na 4.místo ve stáří členů (14,6 let - pod námi jsou jenom vsetínské světlušky a vlčata) a „stoupili“ na nejpočetnější oddíl na našem středisku.

Co bych zapíral - mám radost. Mám strašnou radost, že ten nárůst oproti minulému roku byl navzdory tomu, že se letos neregistroval Ivoš, Brumla, Tuťino, Eve, ... To, že se

rozhodli tak, jak se rozhodli mne v prvním okamžiku trochu zamrzelo, ale v zápětí jsem uznal, že to bylo rozhodnutí správné. Jestliže těmto lidem oddíl v tuto chvíli nic nedává a oni sami necítí potřebu „registrace“, je nanejvýše správně, aby konali tak, jak konali. A protože jsem přesvědčen, že život opravdového skauta je taková spirála na které člověk postupuje odspodu nahoru a i když je na stejném místě, vždy je o kousek výš (tuto teorii jsem před dávnými lety převzal od svého kamaráda Pajtáša), vím, že se mnozí z nich budou opět „registrovat“ za pár let. Třeba právě proto, že „nic se neztrácí v duchovním světě“ (ale to je výrok jiného klasika, ne Pajtáša).

To, kolik má oddíl členů (tedy oficiální „registrace“) samo o sobě NIC NEZNAMENÁ. Znáám z praxe jiných organizací jak snadno lze vykázat různé množství členské základny, zaměří-li se člověk pouze na toto. A právě proto a o to víc, mne osobně strašně moc těší, že se podařilo „za vlády“ třetího vůdce ŠESTKY - Zubadosáhnout ve dnech 8.výročí oddílu takového „ukazatele“. Přesto, že se nedělala žádná masivní „registrační“ kampaň. Zdá se mi totiž, že za těch uplynulých osm let se tak nějak vžilo, že k „dobrým mravům“ toho, kdo se cítí být součástí ŠESTKY patří jako naprostá samozřejmost být i oficiálně v oddíle „registrován“.

Sdílejme náš společný ŠESTKAŘSKÝ úspěch. Je to předpoklad dalšího úspěchu (třeba na jiném poli). Pořád je na ŠESTCE co vylepšovat.

(Zub) Ano, je nás hodně. Celkem 60 lidiček. Bohužel počet není všechno. Myslím, že oddíl nedělá papírový počet členů, ale množství lidí, kteří se účastní různých družinových, oddílových i střediskových podniků. Jak myslíte, že je tomu u nás? Zkusme se všichni zamyslet nad tím, kolik nás jezdí. Oni to všichni vidí!

Uvedu příklad: ve stejný víkend probíhaly 2 akce. Střediskový rádcovák a výprava do Vidče. Obě byly určité super a na obou byli lidi z našeho oddílu. Ale kolik? Rádcovák není pro každého, takže počet je omezený, ale co výprava. Na výpravě bylo 12 lidiček z našeho oddílu, ale z toho byli 4 dospělí. Kde byl ten zbytek? Výprava to byla neskutečně dobrá v super zázemí a nádherné krajině. Zamyslete se prosím nad tím, co dělá oddíl oddílem.

Dobré skutky se nevyplácí

(Piškot) Jedného sněhového dne sem sa rozhodla, že pôjdu navštívit rod Zubíčků. Ochoťne sem sa nabídla, že zaleju kvítka. ALE...

Pod schodama sa bavil Zub s Dušanem. Hlavu sem měla popletenú z Dušana a.... zalévám a zalévám. Za chvíľku volá Zub: „Ditko, vem hadru a pod' sem!!! Tys nám tu udělala Niagárské vodopády?!“ Voda crčí ze schodů do toho hraje písnička „Už skapává ze skal“. Tož s Janinú vezmem kýbl (taký žlutý, hranatý), hadru a idem uklízať.

I když je základ skauta dělat dobré skutky, tak sa to nemusí vyplatiť. Tak zas někdy, při dalším dobrém skutku....

Jaro

(Janina) V sobotu večer mrzlo a vypadalo to, že zima žezlo jaro vůbec nepředá. V neděli ráno mě probudil taťkův hlas. Přes pyžamo jsem si natáhla svetr a tepláky, obula gumáky a vyšla do mrazivého rána. Když jsem otevřela dveře od chléva věděla jsem že k nám už jaro přišlo. Jedno je celé bílé, má dlouhé klapaté uši a velké tmavé oči, to druhé je skoro celé černé. Má jenom bílý konec ocásku a bílé ponožky. Očka jako čertík. Dva beránci, poslíčci jara. Toho dne ještě sněžilo, ale v pondělí ráno už to bylo jiné. Vzduch zavoněl sněženkami, listím, trávou a roztátým sněhem. Přišlo jaro.....

Krajinka v zimním hávu

(Janina) Slavná věta ze „Slavností sněženek“. To byla první věta, která mě napadla když jsem vyšla ven.

Byla neděle a jako každý týden jsem se vypravila na krátkou procházku. Pes už se těšil jak si spolu zablbne ve sněhu. Cestou nahoru to ještě šlo. Sníh byl ujetý od běžkařů a tak jsem se bořila jenom po kolena. Najednou cesta zmizela, nic, jenom hromada sněhu. Přepadla mě náhlá chuť svalit se a nedělat nic. Udělala jsem to, ležela jsem ve sněhu a myslela na to, jestli má Dazul na Fatře taky tak krásně.

Sluníčko svítí a nebe je modré, jenom ta chumelenice mohla být o truchu menší, i když to by nebylo ono. Vítr přehlušuje hluk z dědiny a tak to bylo jako na konci světa. Jdu dál, tady je sněhu, no nádhera. Vypadá to jako písečné duny. Když zafučí sníh se přesypá z jedné hromady na druhou.

Uviděla jsem závěj kousek nad naší stráň, bez rozmyslu jsem do ní skočila a mám sněhu až po krk. Pes odmítl zapojit se do mé podivné zábavy a jen zdálky pozoruje mé chování. Vyhrabávám se teda ze závěje a jdu si pohrát s ním. Paráda, domů jsem došla jako sněhulák ale ten pocit...

Každý by si měl občas udělat čas jenom tak pro sebe a zapomenou na všechno kolem.

Kousek jara

(Zub) ...na stráni bylo určitě po kolena sněhu, ale já jsem hňápal s otýpkou sena navrch pod douglasku, aby naše srnečky měly co papat. Gumáky plné sněhu a oči plné slunečního svitu odrážejícího se od sněhové peřiny. Vylezu nahoru a tam... Na druhé straně plotu „u Valů“ bylo pod stromem roztáté. Normální tráva, šišky a bahno. Už jsem chtěl jít, ale nedalo mi to. Musel jsem. Taková divná chuť v ústech a chvění na těle mě k tomu přinutily. Chytil jsem se spodní větve a přehoupl se přes plot. Už jsem tu, jsem v jaře. Procházím se po těch 2m čtverečních jara a vychutnávám si to. I to sluníčko je jiné. No nic, půjdu. Přeskočím plot a jsem zase v zimě. Bylo to jak v pohádce, ale to jsem si nevymyslel, to je fakt.

Adopce na dálku

Milé sestřičky a bráškové,

když koncem minulého roku udeřila v Asii vlna tsunami, zvedla se následně vlna solidarity. Stejně jako vodní živel i ta však opadá. Proto jsme si mezi Papučáři řekli, že trvalá a adresná pomoc je smysluplnější a zapojili se do projektu “Adopce na dálku”.

Nechceš se také připojit? Malé Lidii k možnosti chodit do školy, ke školním pomůckám, školní uniformě apod. postačí 19,- Kč/den. To je pro Tebe větší čokoláda, pár SMSek nebo kopečků zmrzliny. Za to Tě nepustí ani do kina, na zimák nebo na bazén. Když je oželiš, posloužíš moc dobré věci a malé Lidii se splní její sen stát se zdravotní sestrou. Můžeme počítat s pravidelnými dopisy od ní, kdy se bude chtít s námi podělit o své školní úspěchy, pošle nám kopii vysvědčení, fotky, obrázky.

Co Ty na to? Další informace jsou na přiloženém plakátu a bližší Ti poskytne Tvůj vůdce oddílu nebo můžeme kdykoliv my.

POJĎ S NÁMI DO TOHO !!! MÁ TO OPRAVDU SMYSL !!!

OS Papučáři

Oldskautský klub “Tůlavé Papuče” zkráceně zvaný též Papučáři je jedním z oddílů našeho střediska (podobně jako naše ŠESTKA). Papučáři jsou: “..ne příliš formální sdružení lidí stejných zájmů, potkávajících se při aktivitách v přírodě, sportu či kulturním vyžití. Postupné oslovování přátel a kamarádů, bývalých, již neregistrovaných skautů, jejich partnerů a jejich přátel a nalákání je k společným prožitkům. Hledání dalších spřízněných duší, odrostlých již roverskému věku, nemajíce se jak k myšlence skautingu zařadit....”

Adopce na dálku

Hi, I'm Lidia!

Ahoj, jmenuji se Lidia Namayanja a letos mi bude 7 let. Jsem z Kyamboga (to je v Ugandě). Mám tři bráchy, ráda hraji dívčí košíkovou, moc mi chutnají banány a ryby a až vystuduji, chtěla bych být zdravotní sestrou.

Přidej se i Ty k projektu adopce dítěte na dálku ! O co jde ? Přispěješ-li aspoň 10 Kč za rok, pomůžeš Lidii stát se zdravotní sestrou v chudé Africe. Papučáři již poslali Lidii 7000 Kč a budou pokračovat, až do jejího vystudování.

Máš-li zájem pomoci, ozvi se Romitů (603 260 219) nebo Pajtášovi (737 902 349), nejlépe do konce března. Nechcete se přidat celá družina nebo oddíl ?

Chceš-li se zapojit, stačí se i obrátit na vůdce tvého oddílu !!

Projekt arcidiecézní charity Praha

Adopce na dálku

Pro světlušky a vlčata

Modrá flotila

(Irča) Tak jsme konečně dopluli do konce všech etap. Zkoušeli jsme to letos se světluškama a vlčatama poprvé a myslím, že to nebylo nejhorší. Máme pravda co zlepšovat, ale pokud příští rok bude Modrá flotila odstartována, doufám, že nevypluje bez nás.

Konečné umístění tedy je: **Mloci** – kluci z Kateřin – 10. místo z 13. **Stonožky** – kluci a holky z Ratiboře – 13. místo. **Pídalky** – 1. skupina děvčat z Kateřin – 15. místo z 19. **Užovky** – 2. skupina děvčat z Kateřin – 18. místo z 19. **Žaby** – skautky z Kateřin – 13. místo z 21. **Staříci** – starší vedení oddílu – 4. místo z 8 (pouze 0,5b za postupovým místem!).

Registrace

(Irča) Děkuji všem rodičům, kteří zaregistrovali své dítě v našem oddíle pro rok 2005.

Možná se to zdá jako bezvýznamné nic – nějaká registrace – šak o co jde. Pro nás je to velmi důležitá záležitost. Jak si má ústředí Junáka a Ministerstvo školství udělat představu o fungování jednotlivých organizací a oddílech? V první řadě přehledem o uskutečněných akcích – to je moje starost vypisovat miliony papírů – a taky počtem registrovaných lidí – a to je to, co ovlivní každý z vás.

Moc mě těší, že letos jsme nejsilnějším oddílem na vsetínském středisku. Plných 60!!!! členů. To tu ještě v historii kateřinické Šestky nebylo.

Co mě těší dvojnásob, že tento počet není nijak uměle navýšen. Jsou to všechno lidi, kteří se aktivně účastní celoroční činnosti oddílu.

Jen bych byla ráda, aby se tato naše síla ukázala i na střediskových akcích typu Svojsíkův závod, závod Světlušek a Vlčat, zdravoťák, brigáda na Bařince a v neposlední řadě i na samotných oddílových výpravách a akcích.

Ještě jednou děkuji všem, kteří přispěli svou „troškou do mlýna“.

A poslední poděkování patří těm, kteří přispěli zvýšenou částkou a podpořili tak činnost našeho oddílu.

DÍKY DÍKY DÍKY

Návštěva světlušek a vlčat 2.3.2005

Když už mám ty prázdniny, tak se zajdu podívat na ty nejmenší. Jakmile otevřu dveře do klubovny vyvalí se na mě hromada bund a bot. Nějak ty všechny překážky zdolávám a hrabu se do velké klubovny, která je plná světlušek a vlčat.

Irča mě zaměstnává foťákem a já se snažím nějak uklohnit nerozmazanou fotečku. Začíná soutěž s uzly. Máme tři skupinky a ty mají za úkol navázat na sebe 6 základních uzlů. Někomu to šlo a někdo se musel ještě pár uzlů doučit. Hru opakujeme po třetí a dáme si ji na čas. Irča mi půjčuje mobil: 3...2...1... teď - odstartuju a při prvním zmáčknutí mezičasu se mi objeví 1 vteřina. Hledím nato, mačkám druhý mezičas - a ono nic. Otáčím se na Irču a směju se, že ono to nějak nejde. No nic tak někdy příště.

Sedáme si do kruhu a jdeme si rozdávat ŠESTÁKY a psát o výpravě. Potom jdeme hrát na slepce. Zvolíme dobrovolníka zavážeme mu očka a postavíme ho doprostřed dvou sloupů a jeho úkolem je nepustit ani jednoho z nás na druhou stranu...

Dva nebo tři lidi se prostřídali no a jako posledního si vybrali mě. Roztahuju ruce aby mi nikdo neutek a čekám na první oběť. Hra mi připadá strašně dlouhá a už mě bolí ruce a nohy. Konečně poslední člověk. Zjišťuju, že mi hodně lidí prolétlo kolem noh :o)

Konečně domů - strhaná z jedné hry se trmácím domů.

Tábor 2005

1950,-Kč - 16 dnů stálého tábora (9.-24.července 2005)

2100,-Kč - 16 dnů stálého tábora + 7 dnů puťák
a Expedička = **23 dnů celkem** (2.-24.července 2005)

Přihlášky (součástí tohoto ŠESTÁKU) potřeba odevzdat **do konce dubna 2005**. Schůzka **s rodiči ohledně tábora** bude **13.května 2005 v 18:00 hodin** v klubovně v Kateřinách. Na této schůzce se také budou vybírat peníze na tábor.

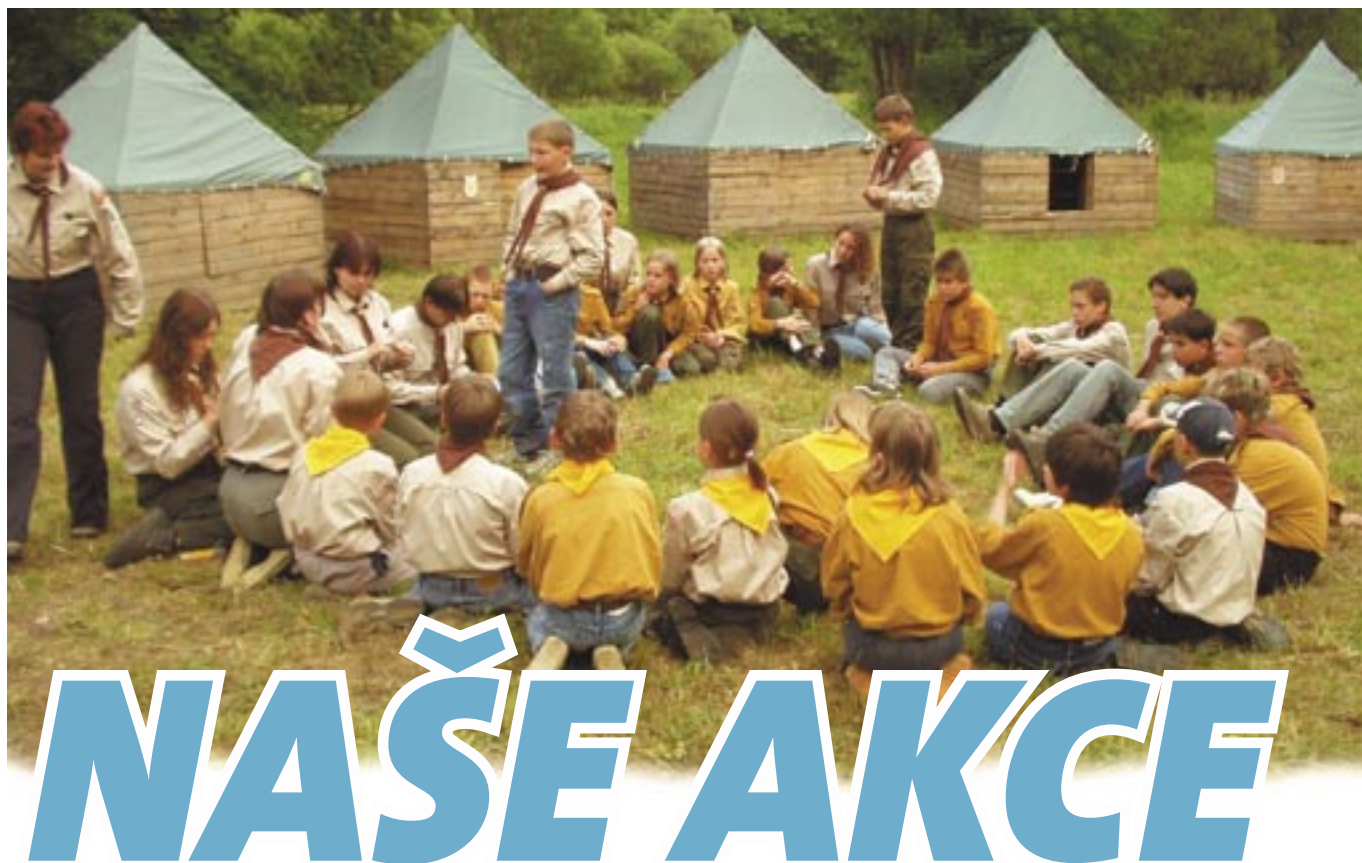

*Tak a je to tu opět po roce. Blíží se tábor a bývá dobrým zvykem, že na něm máme každoročně Etapovou hru. Ta letošní se ponese v duchu **Asterixe a Obelixe**.*

Určitě jste se s nimi už setkali. Jediná Galská osada odolává Římskému imperiu - a právě zde se odehrávají příběhy našich hrdinů. Jaké to bude letos dobrodružo, to se dozvíte později - nejlíp když pojede na tábor.

Kostýmy můžete obšlehnout z komixu a zbraně jsou klasické - budou ještě upřesněny.

Váš Panoramix

(Delfínek) Ráno 6.3.2005 vstávám a dívám se z okna ven a říkám si, „no dobře to tam nevypadá je tam velký mráz.“ Nasnídám se a pomalu vycházím z domu ven, cítím jak mně štípe mráz do tváří. Jsem na zastávce a tam nikdo jen pár lidiček s běžkami. Na nádraží čekám na Budulínka a vdychu si říkám no moc nás teda není. Jdeme

se podívat do parku a pak se ohrát do Kavárny na kopečku. Po chvíli jdeme na psí spřežení a vidíme Pištu a jeho rostomilé pejsánky, které si hladíme. Jeden tam leží jak mrtvý no prostě fenka Aninka. Hledáme místo ze kterého budeme nejlépe vidět. Po ukončení závodů jsme měli možnost se taky svést. Byl to ovšem báječný den.:)

Sám na Velké Fatře

5.-6.3.2005

(Dazul) Stejně jako minulý týden jsem vyrazil do hor. V březnu již několik let po sobě podnikáme ve „zdravém“ jádru (Lešek, Jura a já - první tři vůdcové 4.Ch - Lvičat) přejezd Velké Fatry na běžkách. Vyrážíme ze Starých hor přes Křižnou, Ostriedok až do Ružomberoku. Spíme pod stanem, poslední dobou většinou pod širákem na sněhu.

Už vím, co mne na zimních horách tak přitahuje - mám je skoro celé sám pro sebe. Zvláště, když trochu zafouká vítr či je pár stupňů navíc pod nulou, nepotkám pár kolimetrů od horské chaty či stanice vleku ani živáčka. Netřeba se úzkoprsce pohybovat po vytyčených chodnicích, aby člověk nepošlapal netřesky, hořce a jinou vzácnou květenou. V údolích se dá pohybovat po zasněžených divokých potocích, které v létě nelze pro jejich dravost přejít. Když si ustelu skoro na hřebenu, nemusím mít strach, že na mne narazí a vyžene mne strážce parku.

Letošní akci „Velká Fatra“ jsem absolvoval sám. Okolnosti tomu nechtěly, aby vyrazili i ostatní. Před tím, než jsem vyrazil, mrknul jsem se na web slovenské Horské služby jak si stojíme s varováním pro Velkou Fatru. Pro lyžařské túry jsou 3 stupě: dobré - obmezené - zlé. Na dnešek hlásí omezené (málo nosný sníh po snežení, možnost výskytu menších úseků nesúvislej sněhovej pokrývky, vyfúkané tvrdé miesta, zmrznutý sníh po odmeku). To je OK. Lavinové nebezpečí se udává v 5 stupních - malé, mírné, zvýšené, veliké, velmi veliké. Pro dnešek hlásí 3 (zvýšené - stabilita sněhových vrstiev je na mnohých extrémnych strmých svahoch len mierne až slabo spevnená. Pravdepodobnosť pádu lavín - výskyt lavín pri malom mechanickom zaťažení na extrémnych, strmých svahoch. Možný samovoľný vznik malých a stredných lavín. Odporúčanie pre turistov - túry vyžadujú veľkú opatrnosť a znalosť lavínovej problematiky.)

Na vrcholku Křižné (1574 m) jsem byl až kolem třetí odpoledne. Zastihla mne tam docela šílená fujavice a mizerná viditelnost. Ještě že je holý hřeben Velké Fatry označen tyčema. Viditelnost ale byla místy tak mizerná, že nebylo vidět od tyče

k tyči. A tak jsem někde kolem Křižné nabral směr místo na sever rovnou na západ. Bylo mi trochu nápadné, že místo mírného stoupání už půlhodinku spíše klesám. Když se na krátkou chvíli roztáhly mraky a zasvítilo slunko, bylo mi jasné, že jedu na Královu skalu. Už jsem to neobracel, protože jsem věděl, že se musím druhý den vrátit zpátky k autu, které jsem nechal stát v Tureckej. A je jedno kudy se k němu dostanu. Přespím někde u Kralovy skaly a pak se traverzem přes Malou Křižnou dostanu zpátky.

Záhrab si dělám kousek od skály v docela prudkém svahu. Na hřebenu není dost sněhu (je vyfoukaný) a tak jdu asi 10 výškových metrů pod hřeben. Mám jistotu, že v tomto terénu se semnou lavina utrhout nemůže. Příprava záhrabu mi trvala o půl hodiny méně než minulý týden na Malé Fatře - holt, zkušenosti jsou zkušenosti.

Venku to docela sviští a tak jsem neskutečně rád, že ač mokrá (kdo si myslí, že se při vyhrabávání kutlochu nezamokří je naivka) jsem ve své sněhové jeskyni.

I když je venku pořádně pod nulou a hvízdá tam severák, tady ve sněhovém záhrabu je docela fajn. Na vařiči si připravuju horkou polévku a rázem tu je páry jako v ini-tipi.

Ráno je docela kosa a tak mi vylézání z teplého spacáku trvá dýl než obvykle.

Kolem osmé už jsem na lyžích zpátky na hřebenu a chci se vydat traverzem pod Křižnou. Ale malá cedulka se zákazem pohybu v zamýšleném směru mne varuje - zvýšené riziko padání lavin! Počty jsou jednoduché - jsem sám, počasí docela mizerné, na mobilu signál kolísavý ... nebudu raději riskovat! Myslím si sice, že by ten cca 5 kilometrový úsek byl v pohodě, ale jistota je jistota. Sjíždím od Králové studně dolů do údolí - do Horného Harmanca a odtud autobusem do Banské Bystrice a pak nazpět do Tureckej. Střediskovou radu na Vsetíně stíhám se čtvrt hodinovým zpožděním.

Neposedné rybičky alá Družiniovka s Fialkou 3.3.2005

(Kecka) V domnění, že si zahraju s cérkama pár her a dozvím se pár nových drbů zažiju ŠOK!

V klubovně je jen Fialka a želatinové žížalky. Vytahuju svoje celodenní jídlo a dlabu se, zatím co Fialka mi vykládá a vykládá, co je nového. V duchu si říkám jestli by Fialka neměla mít přezdívkou Kecka. Všimnu si přivázaných žížalek na šňůrce visících v prostoru klubovny v jedné lajně. Jdeme na to - když už si Fial přichystala tak super hru, tak proč ji nehrát.

Náš start startuje můj budík :o)) Úkolem je sníst co nejrychleji rybičku, která visí 30cm od stropu

směrem dolů. No v prvních chvílích nám to moc nejde a spíše se smějem. Ale v každé z nás má soutěživého ducha a tak se snažíme nějak ty neposedné rybičky ulovit přímo do pusiny. Fialka je zákeřák a nechává mi ty nejkratší rybičky, takže já musím stát až někde na špičkách, abych nějakou tu rybku snědla.

Na konci hry ještě odlepujem zbytek nitě. Jdeme vyzkoušet úkol Modré flotily. Prej máme strefit kruh (ringo), které se houpe. No naše pokusy o trefení kruhu byly ale naše neschopnost byla hrozná...

Oddílový pátek 4.3.2005

(Kecka) Když začíná to Jaro, tak bychom měli pro ptáčky udělat nějaké ty hnízdečka. Tenhle oddílový pátek jsme měli za úkol stloukat už připravené budky, které byly rozdělané na pět dílů. Berem šmirgl a snažíme sa začistit ostré hrany. Jako první z naší skupiny беру kladivo hřebík a jdu stloukat, asistuje mi Kikina. No jde nám to, na rozdíl od Medvěda, kterému praskla jedna deska na dvě půlky...

Předávám žezlo Kikině a Janině. Máme budku, ještě bidýlko a je to. No - pěkná ještě ji někam pověsit na strom. Celkem jich je

asi pět. Uklízíme nepořádek, rozdělujeme se a jdeme hrát Sabčinu hru. Máme různé úkoly: běžet po čtyřech, dotknout se zdi, no prostě zábava. Jediné co vím je, že jsem byla v té skupině co vyhrála. Ještě jdeme hrát na čísla. Každá skupina je na jednom konci klubovny a má mezi sebou rozdělaná čísla. Sabča vyvolá číslo 5 a obě čísla ze skupin vyletí a musí chňapnout předmět uprostřed klubovny. Kdo dřív, ten vyhrává. Některá přistání byla opravdu skvělá. Hlavně, že jsme se zasmáli. No a jdeme domů. Ještě pár vylomenin a zas za týden...

Countrybál - Chvalčov 5.3.2005

(Zub) Co o něm říct. Jako vždy super. Hodiny tančení a příjemné zábavy. Litry kofoly a do niti propocená košile. Naučili jsme se pár jednoduchých a pěkných tanců, seznámili se s

půvabnými dámami a švarnými kovboji, shlédli naprosto perfektní taneční ukázky, prostě paráda. Příští rok znovu.

Oddílovky

(Zub) Nebudu popisovat každou oddílovku zvlášť, to by bylo vzhledem k rozmanitosti aktivit na dlouho. Ve zkratce, byly super. Nechci se nikoho dotknout, všechny jsou dobré, snad to bylo tím, že mi vyšlo přijet na oddílovku dříve než obvykle.

Velice mě překvapila výroba budek. Bylo příjemné vidět změnu oproti pořád opakovanému

uzlování (přijde mi, že už nikdo nic jiného nedělá). A taky šikovnost družinek.

I další aktivity byly zajímavé. Velice jsem se těšil na drátkování. Sice nás bylo málo, ale o to se nám náš velký drátkovací učitel Radek mohl více věnovat. Zase mě překvapila šikovnost, hlavně Médi a Lojzy.

Byl to příjemně prooddílkovaný měsíc.

Filmový kurz

11.3.2005

(Kecka) Dozvídám se že na kurz jedu jen já zato na zdravotník jede hafo lidí. No nic na středisku hledám někoho kdo mi poví kde je naše hnízdo. Všichni mě posílají do Lvíčácké klubovny, kde mě vítá Hanýsek v kroji. V duchu se udivuju že by se Hanýsek kvůli nám tak vyfešákoval??? Hned na to mi Hanýsek řekne že měli rodičák, takže mi docvakne proč má kroj.

Pomalou se to začíná slézat. Tan, Veverka, Mucha, Hurvajs, OOOK, Beran no a hlavní instruktoři Hanýsek a Šmudla (doufám, že jsem na někoho nezapomněla). Začíná vyučování. Oba dva do nás chrlí informací že se můj miniaturní mozeček zavařuje. Konečně přestávka a odpočinek. No a jedem dál (scénář, záběr, střih, zvuk), tak nevím jestli bych v životě natočila nějaký ten trhák. Blíží me se ke konci. Hřeb našeho večera - rozdělení do skupin:

1. Tan, Hurvajs
2. Mucha, Veverka
3. OOOK, Beran a já

Svěřují nám kameru a námět filmu je Stopa co nás napadne to máme natočit. Nakonec budou, ale jen dva filmy né tři. Asi do půl jedné vymyslíme název filmu. Když jsme se nemohli rozhodnout udělali jsme to ve formě losování. Každý napíše svůj názor hodí do skleničky a já losuju. Ještě večer zkusíme první scénu jak by

asi měla vypadat. Jdem spát a zítra jdem točit. Asi hodinu čekáme od rána na Berana protože bez našeho hlavního aktéra nemůžeme točit. Konečně je tu. Točíme asi hodku. Jdem do terénu natočit zbytek filmu. Ogaři mě pasovali na reportérku i proti mé vůli. Připadám si jako blázen když se ptám lidí na otázku „Znáte nové revoluční boty Free Foot od Baťe??“, jsou to boty které prý nezanechávají stopu, slyšel jste o nich??? A ještě k tomu je straším jakože mikrofonom udělaným ze žlutého krepáku a hnědého šátku, no prostě hrůza. Zastavujeme několik lidí a vyptáváme se reakce ??? šak sami uvidíte ve filmu. No čeho jsem se zděsila bylo to jak jsme šli do prodejny Baťa, kde jsem točili scénu a ještě se ptali hlavní vedoucí co říká na nové boty Free Foot...

No trapas jak hrom ještě že k Baťovi nechodím. Ještě pár rozhovorů a jdem stříhat. Vracíme se jako první. No a už máme na celý den práci, film má být dvě minuty a my máme netočeného něco kolem 20 minut, tak jsem zvědavá co z toho použijem. Než večer odjízím už máme začátek a sestříhaný film ještě něco na poslední chvíli dabuju a jedu domů. Teď se jen těším až mi Hanýsek po někom pošle CD a já se budu moct podívat na náš film Zutá Pravda...

(Chytrý) A bych přiznal barvu, tak na zdravotním kurzu sem byl poprvé - a určitě ne na posled. Všechno vlastně začalo (pro některé) v sobotu ráno když jsem sa probudil a nachystal. Během 10 minut jsem byl nachystaný a připravený na autobusové zastávce.

Ráno nás jelo pouze pár - já, Radim, Máta, Medvěd, Očko, Vápno. Ten zbytek nás čekal již předem na středisku, kde strávil noc. Hned po příjezdu na Vsetín jsme po jednohlasném schválení putovali do Alberta, kde sa ogaři vybavili zásobama dobrého jídla a pití - pro případ nouze.

Hned po příchodu na středisko sme zjistili, že máme ještě čas, jelikož někteří mameluci byli zalezlí ještě ve spacákách. Ale pravda je, že během 10 minut jsme začli.

Nevím přesně co kdy jsme dělali, ale vím že jsme řešili zdravý životni styl, nezdravý životní styl, učili jsme se ošetřovat poranění

jak teoreticky tak prakticky.

Dá se říct, že jsem se naučil i nové věci o kterých jsem neměl ani ponětí, či jsem si objasnil nejasnosti.

Doufám, že i ostatní uznají, že zdravotnický kurz sa vydařil a byl supr.

(Piškot) Je pátek a já jdu na zastávku s velkým batohem a cestou na mě hledí spousta řidičů, kteří při pohledu na můj batoh přestávají řídit. V duchu se modlím, abych tu zdravotně z minulého týdne nemusela užívat v praxi, protože jí mám tak na půl roku dost. Cesta vlakem ze Vsetína do Huslenek-Kychové uběhla docela rychle. Ale potom.... asi tak 10km šlapem pěšky. Míjíme zatáčku za zatáčkou a je mi podezřelý, že tu jezdí tolik aut, protože je to takový zapadákov. Jelikož jsem tu byla v létě tak sem musela odpovídat na velmi častou otázku: Už je to blízko? apd. Po příchodu na chatu se rozdělíme do pokojů. Já jsem na pokoji s Verčou, Fialkou, Delfínkem a Chitou. Poté je večere, rozdělíme se na ty, kteří jdou na Rádcovák I. nebo Rádcovák II. a začíná vzdělávací program. Já jsem na jedničce a zahajujeme seznamovacími hrami, pokračujeme pexesem a nevím čím ještě. Večerka je v deset ale ještě se zpívá

a tak. Ráno - úplně SUPER rozcvička (spíše ta písnička, která k tomu hrála....=), snídaně, organizační věci... Nastává čas hlavních miniškol (=debat) na témata: družinovka, druž.systém, druž.podnik, motivace, metodika a bezpečnost. Oběd, inspirace a různý program. Večer se hraje hra se jménem SILVESTROVSKÁ PLAVBA spolu s večerí a noční hrou. Ráno se jen uklízí, hraje pár her a FRRRRRRRRRRRRRRR domů. Rádcovák byl úplně super a už se těším na dvojku.

(Máta) Jednou takhle v sobotu jsem se probudil v 6.15 hod. vzal jsem baťoh a 6.50 hod jsem s ostatními jel na výpravu do Vidče. Z Kateřiníc jsme vyjžděli 6.50 hod a vystupovali jsme na rozcestí za Ratibořem. Hned jak jsme vystoupili tak nás málem sfoukl vítr. Potom jeli a jeli až na jedno místo odkud tak 3 km pěšky na chalupu. Po dlouhém mrčení a šlapaní, výskotu i smíchu jsme dorazili na chatu. Ani jsme si neodpočinuli a hned jsme byli rozděleni do skupin a celý den jsme strávili hraním skupinkových her. Až večer byl klid spojený s čtením krásné pohádky o balonku a duhové bublince. Ráno jsme se probudili kvůli Cipískovi- řval a skákal nám po hlavách. Najedli jsme se a šli jsme hrát další drastické hry. Vyhlášení vítězů bylo po obědě. Vyhrála skupinka, kde jsem byl já. A potom hurá dolů na autobus. Cesta proběhla hrozně, namačkaný autobus jen taktak jel, všichni usínali a spali. No a pak jsme se rozdělili a šli domů.

(Janina) Výprava byla opravdu pohádková, byla o eskymačce Giffi, která putovala z anglické rodiny zpátky domů. V sobotu jsme po dlouhém cestování autobusem konečně dorazili do Vidče. Myslela jsem si, že když nám Bohunka cestu tak krásně vysvětlila bude úplně jednoduché to najít. No trochu jsme si zašli, ale bylo krásně a tak to nikomu nevadilo (mimo to nás nikdo neupozornil, že se nejedná o chatu, ale o krásný, naprosto nově opravený dům - spíš vilu). Romík už na nás čekala se svačinou a pak hned mohl začít program. Rozdělili jsme naše děcka do skupinek se vsetínskýma světlůškama a

šli jsme hrát hry. První problém nastal vlastně až u večere na kterou bylo sójové maso, asi ne moc oblíbené u dětí. Ale to je taková maličkost. Večerka byla v devět a kupodivu i naši chlapci šli v tichosti spát, asi jim přítomnost tolika světlůšek svědčila. V neděli jsme si zbalili věci, dohráli hry a šli ještě na krátkou procházku. Ogaři měli dalekohled, bylo jasno a tak byl krásný výhled do krajiny a na Radhošť. Po obědě jsme se vypravili na autobus. Cesta byla dlouhá a autobus plný lidí, nikdo se ale neztratil a tak jsme se na ratibořské zastávce rozešli domů. Byla to pěkná výprava, taková veselá a myslím že všichni co nejeli a nebyli ani na rádcováku udělali velkou chybu. Je škoda sedět doma když venku je tak krásně.

(Kikina) „Já sa těším na zítřek. Víš proč?“ - Očko dělá tajemného. „Ne, proč?“ - dělám zase já na oplátku blbého. „Tož na tu výpravu do Vidče!“ Tak to je po dlouhé době první člověk, co otevřeně přizná, že se těší na výpravu. Musím říct, že mě Očko potěšil, což mu bylo asi jasné, a tak ještě honem dodal, že dokonce dneska dojde na oddílovku. Nakonec nedošel, ale na výpravu jel, a tak to trochu napravil...

Večer mi ještě volá Janina, ať napíšu nějakou zprávu citrónem, je to piplačka, tak doufám, že to k něčemu bude...

Ráno to vypadá, že by konečně mohlo přijít jaro. Je celkem teplo, ale přesto si беру zimní bundu, přičemž ale nesmím zapomenout otevřít skříň v předsíni a vysvětlit mantlu, že jeho čas asi letos vůbec nepříjde. Netváří se nadšeně, a tak ho radši

připínám na batoh. V autobuse zase bylo plno lidí z dědiny, lezu pod sedák, aby na mě nebylo moc vidět, jelikož vždycky vypadám jak vandrák. Tetky ale stejně mají oči na šťopkách. Na rozcestí to vypadá, že zima teprve začíná. Fučí tu jak na tom kopci, co na něm bača hraje na fujaru, Mája vypadá, že se za chvíli vznese a zamává nám lopatou, co má připnutou na batohu. Nakonec ale neodletěla Mája ani nikdo jiný a tak jsme se po dvojím přesedání a tvrdé přestřelce s řidičem dohrabali skoro až do Vidče. Říkám skoro, protože jsme se zasekli na nějakém rozcestí a nevěděli jsme kam včil, dokud nepřijela paní Bohunka (správce chalupy) a nevysvětlila nám cestu. Dokonce nám taky vzala bágly, a prej že je to bílá chalupa a u ní bude bílé auto...

Šlapeme po asfaltce a Janina žhaví dráty. Bohužel ale není nikdo z obyvatel chalupy schopný vysvětlit jí, kde to je, a tak to musíme zkusit najít sami. No,

nakonec to dopadlo dobře, zašli jsme si jenom asi tři kilometry tam a tři zpátky. Už ve dveřích chalupy valím oči. Na stěnách samý pánbíček a v jídelně na stěně jakýsi strýc s kolárkem (ten chudák potom zařval pod úderem balónku). Sněhule se ježí chlupy na rukách, asi cítí pohled boží. Ale jinak vybavení lepší jak v chatě pod Kriváňom. Hned se rozjíždí program. Děcka mají za úkol najít ztracený deník Eskymačky a postavit jí loď, na které by se dopravila z Anglie do rodné země. Musím říct, že jsem nevěděla, z čeho všeho se dá postavit loď. Tak vznikla loď pekáčník (z pekáča na ježdění), loď ze špejlí, z deníků a loď zajištěná tunou izolepy. Po obědě pak šestky dostaly další úkoly, jako třeba vybojovat si jídlo, projít územím s ledními medvědy nebo ukázat svoji sílu v silových soubojích. Večer pak světlušky a ani naši hoši neměli sílu na nic jiného, než na oblíbené Palermo a strašení s Oščarinem...

A byl to asi on, kdo v jedenáct v noci spustil v celém baráku alarm. Všeci byli okamžitě vzhůru, Mates si svítil očama, jak je měl vykulené a Cipísek připomínal napolo zmrzlý vyoraný myš, jak sa třepal. Ráno si naštěstí skoro nikdo nic nepamatoval...

Druhý den dopoledne jsme se my šestkaři vydali na obhlídku okolí a místních rozpadlých kravínů a cestu jsme si zpestřili ještě střelbou z luku (ogaři kdesi našli laminátové tyčky) a obhlédáním stop Oščarina. Poslední závody pak prověřily dovednosti všech eskymaččiných zachránců a rozhodly o definitivním vítězi. Po obědě jsme si ještě trochu zaválčili se sněhem a pak už jsme frčeli domů... Teď jsem si uvědomila, že jsme vlastně vůbec nepotřebovali ty moje citrónové zprávy a že je mám v batohu!...

Parawesterniáda

28.5. 2005

(Anita) Třetí ročník dětského dne pro postižené děti je za dveřmi. Chtěla bych Vás poprosit, abyste si opět udělali čas a pomohli s přípravou, která bude tradičně v pátek 27.5. - budeme stavět hangár, teepe, bránu, odpallbal, foukat lodě, chystat ohništětaky se zapojili do jednotlivých aktivit, kvůli kterým Vás osloví osoby, které tuto aktivitu budou zajišťovat.

Jen připomínám, že 22. dubna bude po oddílovce rada pro rádce a starší oddílu ohledně Parawesterniády, do 20.5. je potřeba do kateřinické klubovny dodat výrobky, které si opět budou děti „kupovat“ za získané dolary.

(Dazul) **Velikonoce** - tři dny volna, které tradičně s oddílem (tedy s rovery) travíme někde "dál" - zpravidla na naší Planině. Dlouhou cestu autem si i letos krátím poslechem CD. Někteří v autě už spí, nebo alespoň podřimují - jenom já si to nemůžu dovolit.

Poslouchám i skladbu populárního moderátora, velmi inteligentního a nadaného Marka Ebena "Nikdo to nebere". Milan Tesař - redaktor rádia Proglas o ní ve své recenzi píše: "V následující Nikdo to nebere se Marek Eben svým něžným stylem vypořádává se světem médií, ve kterém léta působí ("hlas mluví do éteru / Ta slova znějí / jak rány z revolveru"), aby uzavřel trpce vtipným: "Volaná srdce jsou dočasně nedostupná.""

Já si v tento Velikonoční čas v oné písni našel jiné poselství - právě to Velikonoční. Letos k nám krutě zaznělo už po 1972x. Opravdu nevím jak jinak si v této době vyložit klíčovou část písně "Nikdo to nebere": "... jeden jak druhý toužíme po signálu/ a když pak přijde, odpověď je tak smutná:/ volaná srdce jsou dočasně nedostupná ..."

Píše Martin Fendrych, že křesťanství táhne v dnešní době světem jako dobrý reklamní trik. Nespočet parafrází obrazu Leonarda da Vinciho "Poslední večeře Páně", různých Životů Briana, Umučení, Ježíšků..... Ale slabý, nemstící se, milující Bůh je pro většinu nepřijatelný či zbytečný.

Občas jsem rád, že nejsem stádem, většinou, či davem, který křičí "ukřižujte ho!".

ObRok 2005

(Anita) Stateční rytíři, udatné bojovnice! Na vědomost se dává! Nadešel čas kladiva a meče, čas klání a her, rozjímání i hrdinské slávy. ObRok 2005 se přiblížil a vy jste naň srdečně zváni.

Obecné informace - ObRok 2005 proběhne v termínu 28.4 - 1.5. 2005 u Havlíčkova Brodu (přesný popis cesty i s vytipovanými vlaky dostanete v dostatečném předstihu před akcí).

Co s sebou? Rozhodně si vezměte stany, či jiné přístřešky (bude jaro a spí se na louce), otrlejší necht' mají alespoň spacák. Ač bude na tábořišti i v krčmě dnem i nocí plát oheň, vezměte s sebou i pohoštění dosti na celý čas. Jídlo připravovatí bude možno na ohních v místech vymezených, leč lépe bude když vaříče plynové sobě přivezete.

Na letošní Velkou hru si každý rytíř či bojovnice papírový míček (průměr do 10 cm) na gumě přiveze. Guma by při propnutí neměla mít více než 150cm (cca 50cm nepnutá), na volném konci smyčku pro uchycení na zápěstí. Doporučuje se míček pevně stáhnout izolepou.

Peníze na společné jídlo : 200 Kč dejte do 10.4. Janině - na radě (na čtvrtěční cestu si vezte vlastní jídlo).

Info k dopravě : hned jak nějaké dostanu (dle toho na jaké konkrétní místo máme vlastně dorazit) dám na naše oddílové stránky do vzkazovníku a pošlu na naši oddílovou konferenci + pověsím do klubovny na nástěnku.

(Sněhula) Tak jsem se prostě sebrali a jeli. Původně ze sedmi lidí jsme jeli nakonec jenom tři a náš hafan. Celá výprava byla úplně pohodová. Obloha měla zářila modří a sluníčko nás omývalo svými jarními paprsky. Co víc jsem si mohla ještě přát.

Ráno, ještě než jsme vyjeli směrem na Lidečko, jsme se stavovali v obchodě a koupili si královskou svačinku na cestu. Byly to samé mňamky – Kofča, slaninový rohlík a špekáčky. Jelikož už to byl nějaký ten pátek, co jsem na Pulčinách nebyla, tak jsem nevěděla, kde přesně máme zaparkovat. Takže jsme nakonec vyjeli, jak nějakí masňáci, až do Pulčina a před Saloonem jsme nechali auto. A teprve od tamtud se vypravili po svých nožičkách.

Jediné, co nás cestů zastihlo, bylo to obří množství sněhu, co na nahoře ještě leželo. Místy jsme se jím prodírali až po kolena. Docela jsem se nasmáli, jak jsem postupně všeci znova a znova padali a jak se pod naší tíhou sníh propadával.

Ještě než jsme vyškrábali na vrcholek Pulčin měli jsem všeci v botech malé bazénky - aspoň se některým propláchly nohy:). Těsně pod vrcholkem nás zklamal náš, jinak statečný horolezec, pesan, který se rozhodl, že na nahoru prostě nepůjde. První nám chvíli trvalo než se nám ju podařilo přesvědčit, aby se dala chytit na vodítko a pak jsem ji táhli na vrcholek. Bobek malá se bránila seč mohla. Já ji táhla za tělo, Hraboš ji postrkovala zadek a Dipsy se ji snažil nalákat na něco dobrého. Jakýmsi způsobem se nám ju nakonec podařilo dotlačit až nahoru, ale že to dalo zabrat! Nakonec se ji nahoře aj snad líbilo, dostala frgál a pak spokojeně seděla a chytala pachy z jarního vánku. Stejně jako ona jsme i my seděli a

nechali se ovívat vánkem. Vzduch byl náraz plný něčeho, na co jsem čekala poslední týdny. Znáte to - je to prostě taková ta vůně jara, plná čehosi nádherného.

No, potom, co jsme pořádně vyřádili na skalách, jsme sa vrátili zpátky k autu. Domů sa nám ještě nechtělo, tak jsme si cestu prodloužili přes Dušnou a pod kopcama jsme si opekli špekáčky. Těžko se mi popisuje jak krásně tam bylo a kolik zážitků jsme si z tama odvezli. Škoda pro všechny, co nejeli!!!

(Fanta) Je pondělí 28. něco po 19 hodině. Už je to asi hodinu a půl co sme dorazili z Planiny a už mi to připadá jako kdybych se celé prázdniny nudil. Mám chuť hned teď jít někde, kdekoliv třeba do klubovny a jenom pokecat s někým z oddílu, nebo vyrazit na další výpravu! No nic, tak něco hrknu na papír. Na tradičně každoroční VRRV na Planinu, kde sem ještě doposud nebyl sem se hodně těšil. Zhruba týden před akcí se hodně měnil počet a sestava lidí, kteří pojedou a nakonec to vypadalo asi tak: já, KIKINA, JANINA, ŠÉF, LENKA, HANÝSEK, VEVERKA, VEVE A DELFÍN ze Vsetína. V pátek asi hodku po oddílovce sme vyjeli od klubovny na středisko a dál na Půchov, Poprad a dál na Planinu. Dorazili sme mezi 1 a 2 hodinu ráno a šli chrápat.

Ráno v 8 sme vstávali, pojedli a pokračovali na místo, kde jsme zbytek dní spali. Nechali sme tam bágly a šli hledat propast Velká Peňažnica.

Hodina a půl hledání se vyplatila, tak sme neváhali a hned vázali lana ke stromům. Šéf slaňoval první, Hanýsek druhý na jednom laně a já třetí na druhém laně. Jo pohoda, slaňuju a najednou ze spoda slyším: chybí ti k zemi asi 8 metrů!! Na to, že to je moje první propast, kterou lezu tak to je docela pěkné zpestření! Naštěstí šestkaři nejsou žádné BÉČKA a na laně sem už něco málo zažil, tak mi ze spodu poslali druhou osmu, přepnul sem se na jejich lano a slanil jsem až dolů.

Takovů pěknů výzdobu krápníků a přelévajících se jezírek sem ještě neviděl! Krátké lano sme odvázali a cěrky slaňovaly po tom dostatečně dlouhém. A sou fakt dobré, protože je to dobrá makačka!!! A zvlášť Veverka, která, sem myslel, že to psychicky neunes... a unesla. Tak máme takový další, nový zážitek. Po jakési té sváči začalo nevim 1,2,3 hodinové hledání

našeho tábořiště, ale zase se nám dobře spalo.

Neděle ráno. Po probuzení do mlhavého rána, kde šlo vidět maximálně na 30 metrů a nějaké té snídani sa šéf vydal na projetí Planiny na kole a zbytek (my) sme šli hledali Zvonivů propast. Několikrát sme našli svoje stopy a vraceli na stejné místa a Šéf na tom nebyl o nic líp, když jezdil po svých stopách a říkal si co za vola jezdí po Planině na kole!

No tak sme řák celý den bloudili a bloudili, ale nakonec sme našli aspoň náš přístřešek, který Šéf sám postavil a oheň, který Šéf sám rozdělal – je vidět, že je to vůdce střediska!!

Na večeru byl kečup s těstovinama – výborné!

A je tu Velikonoční pondělí tzn. ŠMIGRUST! Jakože sme v národním parku, tak sme nelámali jalovce, které tam rostou na každém prvním rohu, ale děvčata mrskali o stojící jalovce. A asi se jim to líbilo – dostali sme i vajíčka a zajíčky!!

Pak jsme teda sbalili, uhasili oheň, posnídali a pod Šěfovým vedením sa vydali k té Zvonivé propasti, kterou jsme včera nenašli! Za 15 minut sme na místě. Pěkná díra to byla - asi 100 metrů hluboká. Šéf povykládal jak to profesionálně

lozili za jeho mladých let (no comente) a pak pěkně po modré valíme k autám a těšíme se na 6 hodinovou jízdu domů.

Uznávám, že je to pěkný kúsek země ta Plešivecká Planina. Byla to SUPPR výprava!!!! Už se těším na tu Zvonivú))))))!

(Kikina) Když jsme konečně vyjeli, spadl mi kámen ze srdce. Teď už je jedno, jestli jsme něco zapomněli, protože už se pro to stejně nebudeme vracet a tudíž se bez toho budeme muset obejít. Je toho spousta, na co člověk musí myslet, když má na starosti Planinu, a já jsem kvůli tomu celý den navštěvovala náš malý záchodek častěji než obvykle, protože jsem pořád měla strach, že se zjeví něco, co jsem neudělala. Ale nic se nezjevilo, a tak jsem ty čtyři dny v roce, na které se vždycky strašně těším, prožila tak, jak jsem si to představovala...

...Ráno mě kupodivu nebudí zima, nýbrž Dazul, který ale není o nic míň vlezlý. Všechno napravuje Janina, která mi podává rohlík, takže ani není nutné dělat nějaké pohyby kromě jezení, což je po ránu docela příjemné. Chvilka přemlouvání, rychlá akce vylézání ze spacáku a delší čekání na brzdy Dvojkačky, a pak už nasedáme do auta a jedeme k hájence. Odsud je to na tábořiště už jenom kousek. Teda pokud člověk ví, kama má jít a nekrátí si cestu Dazulovým zkratkama alá zabluď všude kde to ide. Počasí není nic moc, ale neprší, a tak balíme cajky a vyrážíme k Akoljuku. Zase asi hodinku bloudíme a část osazenstva, která je tady poprvé, si začíná okusovat nehty. Akoljuk se dneska zdá být zakletý. Dazulovi se záhadně vypnul žumar a donutil ho v několika vteřinách učinit rozhodnutí o životě nebo neživotě a Fanta zase skončil svoji pouť po laně poněkud netradičně - asi osm metrů nad místem plánovaného dojezdu. Musím říct, že oba to zvládli s přehledem jim vlastním a pokorně před nimi kloním svoji copatou hlavu, protože sama bych v těchto situacích nevěděla, co dělat. I přes tyhle „drobné“ potíže se dolů potom vydali i ti, kdo v Akoljuku nebyli. Než všichni vylezli, začalo pršet, a tak jsme se na tábořiště vraceli mírně promoklí a tak trochu víc za tmy, protože jsme, jak jinak, tak trochu víc bloudili (je zajímavé, že přestože jdete za sebou, a tudíž sledujete,

kdo kdy spadne následkem zakopnutí o šutr a snažíte se mu vyhnout, zakopnou stejně všichni o jeden stejný šutr)...

V neděli jsme už nechtěli ložit, a tak jsme se vypravili na obhlídku Planiny. Teď už můžu říct, že to byl poněkud bezpředmětný nápad, protože celou dobu byla taková mlha, že jsme neviděli nic v okolí deseti metrů a bloudili jsme vlastně od chvíle, kdy jsme vyrazili. Napřed jsme se snažili najít Zvonivou, nebo alespoň hranu, ale kolem poledne jsme všechny podobné snahy vzdali a začali hledat tábořiště. Hledali jsme přesně šest hodin. Někteří už měli okousané nehty i na nohách, a to zvlášť když jsme šli jeden kopeček třikrát a několikrát jsme stopovali sami sebe. Když jsme se konečně dohrabali na spací místo, Dazul už tam čekal a skoro vařil večeři. Vzal si totiž letos kolo a jal se bloudit na kole. Asi mu to přišlo jako dobrá zábava, protože taky několikrát stopoval svoje vlastní gumy a divil se, který blázen tady jezdí na kole...

Poslední ráno jsem byla přepadena ze zálohy a dobrovolně obrána o zajíčky a kuřátka. Konečně bylo pěkně, slunko svítilo a bylo vidět dál, než na vlastní boty, a tak jsme se ještě šli podívat do chřtánu Zvonivé propasti. Pak už jsme jenom vyhrabali několik šutrů na Irčinu skalku a vyrazili na cestu k domovu...

Oddílové akce – duben

(připravuje Kikina)

- 1.4. Oddílový pátek
- 2.4. Sběr šrotu**
- 3.4. Kurz lasování (Zub)
- 8.4. Oddílovka
- 9.4. Střediskový závod Orinoko**
- 15.4. Oddílový pátek
- 16.4. Brigáda na Bařince**
- 22.4. Oddílovka
- 23.- 24.4. Výprava na Ivančenu**
- 28.4.-1.5. OBROK (Anita)

Sběr železného šrotu - 2.4.2005

Sraz na tradiční sběr šrotu v Kateřinicích bude v 7:00 v klubovně. S sebou si vezměte pracovní rukavice, pevné boty a jídlo a pití na celý den. Sběrem si můžeme do oddílu vydělat docela dost peněz, takže prosím **všechny** skauty a skautky, kteří zrovna nemají v plánu náhlou rýmu, aby přišli. Čím víc nás bude, tím toho uděláme víc a míň se nadřeme.

Střediskové Orinoko – 9.4.2005

Tato akce se týká jenom přihlášených družin.

Pojedeme autobusem 6:50 z Kateřiníc, ratibořští v 7:00 od kina. Návrat do 19:00.

S sebou: plně vybavený kroj, jídlo a pití na celý den, KPZ, uzlovačku, deník, šátek, 40 Kč na autobus, do družiny: buzolu, ešus, signalizační praporky, lékárničku, sekyrku...

Brigáda na Bařince

16.4.2005

Brigáda se týká jenom skautů, skautek a roverů. Pojedeme autobusem 6:50 z Kateřiníc, ratibořští v 7:00 od kina. S sebou: pracovní oblečení, pracovní rukavice, jídlo a pití na celý den, 70 Kč na vlak a autobus, sekyrku. Roveři můžou zůstat i přes noc na opékání prasete.

2.Kurz lasování -v případě zájmu i práce s bičem

Kdy: **3.4.2005**. Začátek: 9:00hod. Konec: 18:00hod (možnost přespání v klubovně). Kde: Kateřinice-kulturák. S sebou: pohodlný oděv, přezůvky (např. tenisky), jídlo a pití na celý den, popř. sobotní večer. Možnost půjčení lasa, ale ocením, když si přivezete vlastní laso nebo aspoň 4-5m lana, 20kč. Nechci omezovat počet účastníků, ale kapacita kulturáku je omezená, tak bych byl rád, kdyby přijeli ti, kteří o to mají opravdový zájem. Díky Zub (tel:604692739)

Expedice SEVER 2005

Podobně jako v roce 2000 (viz Expediční kniha), plánuje Dazul s Irčou vyrazit o prázdninách za Polární kruh, pravděpodobně do Švédska. Nejpravděpodobnější termín je od čtvrtku 18.8. do neděle 28.8.2005. Předpokládané náklady na 1 osobu jsou asi 8.000,-Kč. Akce je vhodná pro RS a OS. Zájemci dejte vědět Dazulovi nebo Irči.

Výprava na Ivančenu – 23.-24.4.2005

Pro světlušky a vlčata je výprava **jednodenní** (zpátky pojedou autobusem), pro ostatní dvoudenní (přespíme na Chladné vodě). **Odjezd:** 6:50 autobusem z Kateřiníc, ratibořští v 7:00 u kina. **Návrat:** v neděli do 18:00. **S sebou:** spacák, karimatka, ešus (jen pro ty, co jedou na dva dny), dobré boty, kroj, teplé oblečení, jídlo a pití na celý den, pláštěnku.

Toto číslo ŠESTÁKU je určeno pro:

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na <http://sestka.skauti.cz> (sekce ČASOPISY).